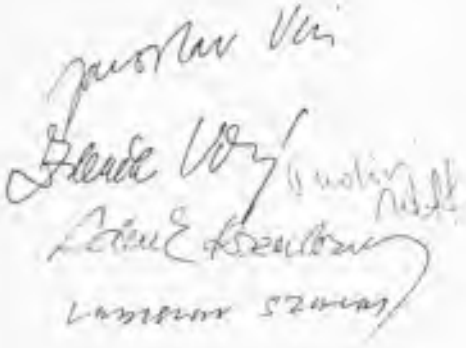
SVĚTELNÉ ROKY

Minicon

MINICON'84

Na velké
revuální setkání
přátel SCI-FI
vás zve
Klub přátel
science fiction
při FO SSM VŠCHT Praha

Program:

Vernisáž výstavy ilustrací (Miloslav Havlíček)
Světová sci-fi (Ondřej Neff)
Specifika uměleckého překladu science fiction
(Libor Dvořák)
Místo protiválečné tvorby v současné
vědecko-fantastické povídce (Petr Hamšík)
Setkání přátel sci-fi v zahraničí (Jaroslav Olša, jr.)
Kreslený seriál jako svébytná součást science fiction
(Vladimír Veverka)
Počítačové hry na motivy sci-fi děl
(Vítězslav Jelínek/Stanislav Jelen)
Hudba ovlivněná vědeckofantastickými tématy
(Vladimír Veverka)

Autogramiáda a setkání s předními českými autory
a překladateli (Josef Nesvadba, Jaroslav Veis,
Ondřej Neff, Zdeněk Volný, Ivo Železný,
Pavel Weigel a Libor Dvořák)

Kdy: v sobotu 27. 10. 1984 od 10.00 hodin
Kde: koleje VŠCHT (Jižní Město)
Jak: metrem na stanici Budovatelů
a autobusem linkou 154 na konečnou

MINICON '84 ! Dlouho se jednelo o tom, kdy bude a zda vůbec bude. Problémů bylo více než dost. Ale dva hlavní důvody, pro které MINICON nakonec spatřil světlo světa byly tyto: Není přece možné, přenechat veškerou iniciativu v oblasti pořádání CONů přenechat Pardubicím. Praha je jednou provždy hlavní město a je tu nejvíce scifistů na 1 km^2 a ze druhé podzim je SF akce chudý. A tak tu máme MINICON. Jedno má však s PARCONem společné. Organizuje jej taky VŠCHT, i když jiná. Žádná jiná škola se na organizování podobné akce nezmohla, ačkoliv třeba první SF klub byl založen na MFF UK.

O tom, že MINICON bude pouze jednodenní záležitost rozhodla prozaická skutečnost, že nebylo možno v Praze sehnat nocleky pro více mimopražských účastníků. A i když se zdálo v době organizace akce, že problémy akci pohltí, díky iniciativě a zanícení organizátorů se tak nestalo a MINICON je tu a doufejme, že se stane pražskou podzimní tradicí.

redakce SR

ÚVOD J.VEISE

Mám pohovořit o své koncepci SF ? Ale to se dá těžko říci něco podstatného. Moje teorie koncepce SF je, jak já říkám, nebulózní. Tedy mlhavá, protože vlastně sám nevím, co od ní chci. Když začaly vznikat první SF kluby, bál jsem se toho, že všechny skončí jako spolek bibliofilů. Ale teď vidím, že se zabývají SF nejen čtenářsky, ale i z hlediska životního postoje a toje pak už opodstatněním existence klubů.

SF není jen literaturou, ale vlastně celým pohledem na svět. Není to bohužel od klasika, klasika totiž není, neboť ani Cimrman se k tomu nijak nevyjádřil a nic k SF neřekl. Ale myslím si, že se nevyplácí, postavit se k SF jen jako k oknudo budoucnosti. Směju se dodneška Asimovovi, že nechal svým robotům logaritmická pravítka.

Ale abych neodbíhal. Mým hlavním posláním je tu teď přivítat mezi námi malíře Miloslava Havlíčka, který je od 60. let jedničkou v oblasti kosmické malby. Ilustroval nejprve seriály o UFO, má na starosti grafiku Zápisníku a je jedním z předních ilustrátorů Sedmičky. U nás se nikdo nezabývá kosmickou malbou do takové hloubky jako on. Tuhle jsem slyšel takový rozhovor:

– Četl jsem v Sedmičce několik sf povídek a zdály se mi dobré. Pak jsem si to koupil v Saturnu a zjistil jsem, že jsou to blbosti, které se nedají číst. Jestli to dělaj ty Havlíčkovy ilustrace?

Já doufám, že toto bude pro Miloslava Havlíčka ta největší pochvala. A další, kdo Vás tady bude nudit svou přednáškou, je Čeněk Neff.

STARKNEST

FILMOVÉ TRIKY – O.NEFF

"A to je lež!"

Já jsem si dovolil takovou malou změnu. Nebudu totiž mluvit o světové SF, jak je to napsáno, protože jsem už o ní všude a dlouho mluvil, ačkoliv jí vůbec nerozumím. Zjistil jsem

totiž, že díky znalosti videa, hodně lidí u nás vidělo spoustu zahraničních SF filmů a to i dost nových. Chtěl bych tedy povědět něco o tom, jak se tyto filmy dělají.

V Hollywoodu jsou teď tři firmy specializované na filmové triky. Jednou z nich, o které chci mluvit, je firma ILM, kterou vede John Deykstra. Dělali filmové triky hlavně k Hvězdným válkám nebo k filmu Batle Star - Galaktika.

Deykstra používá kameru Vista Vision, která pracuje s 35 mm filmem, ale ne jako běžná filmová kamera, ale obrázky se na pás řadí vedle sebe jako ve fotografickém přístroji. Má tak plošně dvojnásobné obrazové políčko. Je to nutné z toho důvodu, že film se v kině vlastně strašlivým způsobem zvětšuje a existují jisté meze minimalizace modelů. Frekvenci si museli předělat z normální na 36 - 40 obrázků za sekundu.

1. díl Hvězdných válek, nebo vlastně jenom jeho trikové části stály 2,5 miliónu dollarů. Dneska je to směšně málo. Scott točí Dunu a na triky už spotřeboval přes 40 miliónů a film zdaleka ještě není hotov. Ale z těch 2,5 miliónu na Hvězdné války přišlo půl miliónu na speciální kopírovací stroj pro tento film. Pomocí tohoto stroje se dělaly souboje raketových letedel a kosmických lodí.

První velkolepý **trikový film** byl Kubrickův film Vesmírná Odyssea. Na rozdíl od dnešních filmů, nechal Kubrick postavit všechny dekorace a modely v měřítku 1:1. Dnešní technika se zaměřuje na snímání malých modelů, které jsou však dokonale provedeny. Iluze skutečnosti je pak větší, i když se zároveň zvýšily technické nároky diváka.

Používá se principu pohyblivémasky. Pozadí je model a pohyblivé modely mají rozměry 40 cm až půldruhého metru. Model je postaven na pilíři ze skla s neonovou náplní před modré, fluorescenční pozadí. Trubice je na vozíku, ovládaném počítačem, který si přesně všechny pohyby pamatuje. Model pak tyto pohyby vykonává na pohyblivé hlavici. Není to vůbec princip loutkového filmu, který se dělá okénko po okénku, ani to není model zavěšený na silonu, jako je to obvyklé na Barrandově. Děje se tu rovnou pohyb. Filmový materiál je citlivý na modrou barvu. Chemickým zpracováním se překopíruje tak, že jsou z něho dvě masky - pozitivní a negativní. Na pozitivu je černý

obrys letadla a to, co bylo prve modré, je průzračné. Na negativu je průzračné letadlo, vše ostatní je černé. Pak se filmuje pozadí přes pozitivní masku, takže na filmu zůstane neexponovaný obrys stroje. Ve speciální kopírce se k tomu přidá negativní maska a nakopíruje se původní obraz letadla. I nejjednodušší záběry jsou složeny ne ze dvou filmů, jak jsem to tu popisoval, ale ze tří až 6. Maximálně bylo kopírováno dohromady 23 záběrů. Nebylo by to však možné bez elektroniky, která si pamatuje všechny pohyby, rozložení masek a komponentů celého obrázku.

Nebo ty pověstné laserové meče. Při některých záběrech to byly obyčejné dřevěné tyče natřené fluorescenční barvou. Při překopírování pak zůstaly na pomocném negativu pouze meče. Nebo se film okénko po okénku překopíroval na velkoplošné diapozitivy, na které byly meče zase obrázek po obrázku naneseny stříkací pistolí. Zpětně se to kopírovalo na negativ a na živou scénu. Negativ je malý, i když je 2 x větší, než obyčejné políčko filmu a zvětšuje se na veliká plátna. Při filmování a kopírování se musí zachovávat vysoká přesnost. Bylo zjištěno, že i tak malé změny v poloze kamery, které způsobí kazeta s filmem umístěná na ní při přetočení filmu z jedné cívky na druhou, mohou být na výsledném filmu znát. Potíže dělá i vlastní podložka filmu a její chemické vlastnosti, které se mění s teplotou i vlhkostí. Byla proto vypracována celá technologie skladování a přeprevování filmu.

Ta optická kopírka, která tohle všechno umožňuje, je dosud technickým unikátem a je dodnes srdcem podniku ILM.

Průmysl triků je založen i na modelářství. V ILM je hlavním modelářem Greg Nein. Deykstra jej jednou potkal na jedné z mnoha amerických Convencí, kde se s ním setkal jako s fenem. Součástí Conů jsou i výstavy modelů a Nein se ukázal jako schopný modelář. Tak se dostal do ILM, kam ho Deykstra najal. Pracovali společně i na výrobě mateřské lodi pro film Blízká setkání třetího druhu.

Tam například, jestli si vzpomínáte na scénu, kdy policejní auta pronásledují po silnici tři kosmické lodě, byla celá krajina s tou zatáčkou modelem asi 4 x 2 metry. Byl nejprve

vytvořen obraz, který se vyfotografoval na velkoplošný diapozitiv. Ten se promítl na stůl, kde se pak 6 týdnů, 12 hodin denně včetně sobot a nedělí, jak uvádí zpráva, vyráběl model krajiny. Takovéto modely musí mít pro svoje rozměry zvýrazněnou perspektivu. Jsou stavěny na jeden pohled kamery. Jinde by perspektiva nefungovala. U tohoto modelu až po jeho dokončení bylo náhodou objevena ještě jedna možnost postavení kamery, druhý úhel záběru, se kterým se nepočítalo. Umožnilo to tak scénu oživit.

Podobně záběr na průlet kosmických lodí mýtem na dálnici. Byla nafilmována skutečná dálnice, s dozorcem, s auty. Pak byl postaven miniaturní přesný model dálničního mýta, kterým prolétaly modely kosmických lodí. Modely mýta byly šedivé a zcela se pak při překopírování ztratily v barevnosti skutečného mýta. Při filmování na pozadí šedivých modelů zůstala jen barevná světla talířů.

Mateřská loď, jejímž autorem jeRalf Mc Query, je vyrobena ze dřeva, trubek a plexiskla, sádry a laminátu. Běžně se používají sériově vyráběné kity, které se jen předělají. Tady se od toho upustilo, aby model náhodou někdo nepoznal. Největším problémem bylo osvětlení modelu. Model má asi 100 000 okének. Měl být osvětlován zevnitř a tak každý, kdo měl ruce, vrtal do modelu dírky. A protože se pospíchalo, vrtal opravdu každý, i Spielberg. A protože se blbło, dávali do okének různé postavičky a tak z jednoho okénka kouká i Miky Maus. Ale záběr ve filmu je tak krátký, že si toho nikdo nevšimne.

Když Spielberg natáčel film "1941" o útoku na Pearl Harbour, měl tam podle scénáře i scénu, ve které je lunapark napaden stíhačkami z ponorky. Lunapark byl postaven jako model. Trikové firma nechala natisknout i miniaturní noviny a měla specialistu na to, aby je mačkal a vědecky nahodile rozhazoval po modelových ulicích. Byly pořízeny fotokopie časopisů,které v té době byly na stánku.

Dva se o tom filmu bavili takto:

- Je to model.

- Nemůže to být model. Nikdo by přece nedělal plechovky od Coca coly velikosti hrášku. A byly tam přece poházené po ulici.

Vtip je však vtom, že si někdo tu práci dal. Zrovna tak je ve filmu ruské kolo. Točí se s lidmi, pak se po výbuchu s nimi utrhne a po můstku se skutálí do moře. Všude byly umíste-

ny malé nálože, které vytvářely modely výbuchů. Jeden člověk tam rozhazoval třísky z beden, aby tam jako létaly úlomky dřeva. Scéna se odehrála, všichni jásali, blahopřáli si, že se to odehrálo přesně podle představ. Pak Spielberg udělal něco podobného, jako dělá na Barrandově režisér Brynych :"Je to výborný, jedeme znova!" Spielberg dlouho mlčel a pak řekl:"Já ale chci, aby to pod tou vodou svítilo." Je to samozřejmě nesmysl, samotné kutálení ruského kola i to aby to svítilo při kutálení nebo dokonce pod vodou. Kolo je skládací a kdyby se utrhlo, tak se to nutně rozpadne. Ale technici se zachovali zcela jinak, než by to udělali technici na Barrandově, kde by to hodili režisérovi na hlavu /proč taky ne, když jsou placeni hodinově a ne za preciznost práce kterou provedou - pozn.red./, ale udělali to znova.

Na své telné efekty se používá už i silných laserů, a to už 25 W laser spolehlivě propálí dveře i s tím, kdo je za nimi,

Jedním z nejdůležitějších komponentů triků jsou i výbuchy. Všechno všude v Galaktice, Star Wars i jinde masívně vybuchuje. Firma proto nafilmovala,obraz i zvuk, ve 26 metrové hale zbrojovky v San Franciscu frekvencí asi 360 obrázků za sekundu sérii 400 výbuchů všech barev a velikostí, které pak dodává do filmů dle přání režisérů.

Ještě bych se chtěl zmínit o filmu Blade Runer, natočeném podle stejnojmenného románu Philipa K. Dicka, nesoucího podtitul "Zdá se androidům o elektrických ovečkách?"

Film je o společnosti, v níž jedna firma vyrábí a dodává androidy pro války a nucené práce v kosmu. Jsou to vlastně takoví Supermani s velkou silou a výkonností. Nesmějí ale na Zemi. Mají omezenou, přesně stanovenou životnost. Několik androidů se dostane na Zemi a snaží se dostat ke svému konstruktérovi, aby jim zařídil delší životnost. Je proti nim nasazen policista z oddílu Blade Runer. Někdo to překládá jako Běžec po ostří, což je myslím chyba. Jednak Runer není jen běžec, ale i "býti v kšeftu" a navíc název vychází ze skutečnosti, když v době prohibice existovaly v USA podobné oddíly, které de facto měly licenci na zabíjení. Aprotože se název těžko překládá, vyřešili to například Němci tak, že Blade runer přeložili jako Blade Runer.

Film Blade Runer natočil Ridley Scott /viz též film Vetřelec/, který dostal na letošním Seaconu za něj cenu za nejlepší SF film roku. Děj filmu je jednoduchý. Policista androidy honí a zabíjí a do poslední androidky se pochopitelně zamiluje. Důležitý ale není děj, ale pojetí prostředí, kde se film odehrává. Je to sice fiktivní Megapolis, ale Scott říká, že film vznikl z představy města a společnosti a ne z představy příběhu, proto musí město vypadat jako skutečné. Chtěl, aby to bylo zabijácké město, které člověka umrtvuje, jako už to dnes částečně dělá New York. Také jeho myšlenka vznikla, když letěl vrtulníkem přes New York na střechu PanAm Building. Scott se domníval, že by bylo chybou, zadat film ilustrátorovi SF. Chtěl odělat co, o co se pokoušel Kubrick ve své 2001. Chtěl stvořit představu blízké budoucnosti, kdy však celý jeho svět bude dokonale fungovat. Obrátil se proto na filmového designéra. Ten se pak zabýval myšlenkou, jak by mohl automobil vypadat v roce 2020. Podmínkou zadanou kvůli dramatu bylo, že to musí jezdit i létat. Jeho první návrhy byly příliš aerodynamické. Musel přemýšlet o logice vývoje. Bude pravděpodobně existovat jen málo výrobců, kteří budou vyrábět v ohromných sériích, ale o to více bude firem a firmiček, které velkosériově vyráběné jádro budou "olepovat" podle individuálních požadavků.

Ve filmech o budoucnosti se většinou vyskytují studené skleněné aglomerace, o kterých nevěříme, že tam někdo bydlí. Scott však chtěl, aby ve filmu bylo vidět, že je to skutečné město obydlené 30 miliony lidí. Musely tam být tedy i budovy dnešní, jako budovy historické. Je to vlastně nová myšlenka v tomto směru. Staré /dnes ty nejmodernější/ budovy musí být těmi novými utlačované a otrhané, musejí 3X větším "buildingem" ustupovat. Stará zástavba tak už nemá okna, protože stejně není na co se dívat, všichni mají v oknech velkoplošné obrazovky, přes jejich staré fasády vedou roury, kabely a jiné agregáty, pro podporu nových staveb. Život na zemi se stává velice nepříjemným. Dnes jsou lidé stratifikováni podle toho, zda žijí v té či oné čtvrti, v bohaté nebo chudé, potom budou rozděleni podle toho, ve kterém bydlípatře. Čím výše, tím lepší společenské postavení.

Tento Scottův přístup principielně už přesahuje formu toho, co měl natočit. V literatuře je to jiné. Tam už Campbell nabádal autory k tomu, aby v jejich dílech budoucnost fungovala. Považoval za nesmysl, aby doprava byla cele řešena ve vzduchu a pomocí vrtulníků a přitom stále existovaly a udržovaly se silnice. Moderní autoři SF to už ale nedělají. Jak je však vidět na Blade Runer, začínají to dělat filmoví tvůrci. Scott trval na tom, aby budoucnost nebyla spektakulární, aby tam nebylo nad čím žasnout, aby nás nic nepřekvapilo a vše jsme ve filmu považovali za přirozené, jako nežasneme, když vylezeme z metra.

Je to jistě zajímavý princip, protože moderní literární SF usiluje o extravaganci a spektakulárnost nánadu. Otázkou je, zda tyto filmy nejsou o krok napřed před literaturou. Mohla by to však být jedna z možných cest, kterou by se tvorba SF dále ubírala, podobně jako jsou cestami Fantasy a New Wawe, pokud to neskončí tak, jako se vybíjela New Wawe ve filmu, kdy se natáčely čtyřhodinové filmy o koukání na zeď, po které leze moucha. Dnes už to však takto nejde. Literární experiment je nutný a obrodný, ale literatura už pak nikdy není taková, jaká byla před ním. Možná, že cesta, kdy příliš nezáleží na příběhu, je cesta schůdná.

Scott sám na SF nechodil, protože ho takové filmy nudily. Prvním filmem, kterého si všiml, byl film Den, kdy se Země zastavila a prvním filmem, který ho zaujal, byla Kubrickova Odyssea.

Někteří literární teoretici tvrdí, že v literatuře existuje jen 7 základních příběhů a celá literatura je tvořena jejich obměnami a variantami. Stagnace se projevuje už v rámci všech žánrů. Doporučuje se tedy křížení různých žánrů. Proč například nepřenést krimi do jiného času ? To učinil například film Outland. Vytváří se nové požadavky na představivost. Triková technika pak neslouží k ohromování diváka nějakými kouzly, ale má umožnit věci, které jsou normálně drahé, má umožnit vytvořit neskutečnou realitu.

Teď jsem si ještě na něco vzpomněl k Spielbergovu filmu 1941 a pak už opravdu skončím. Ve filmu měl být i kolotoč, který se měl utrhnout, vlétnout do lidí, udělat tam strašný masakr a pak se rozbít. Spielbergovi ale před scénou přišlo

tak krásného modelu líto, vypustil ho proto ze scénáře a vzal model dětem domů na hraní.

Přednášku Ondřeje Neffa na MINICONu zaznamenal a pro vydání upravil STARKNEST.

STŘÍPKY

Několik dalších akcí MINICONU si nezaslouží článek se zvláštním nadpisem, proto je stručně shrneme pod nadpis jeden.

Pořad SFK SSM MFF UK Villoidus byl parafrází na známou soutěž Ano - Ne. Lišil se především v tom, jak řekl komentátor soutěže, že byla značně snížena hodnota cen. Přesto to byly ceny hodnotné, ať už to bylo "všechno" nebo "nic". O pořadu nemůžeme podat podrobnější informace, protože naši redaktoři byli přítomni pouze úvodu pořadu. V tomto úvodu byly položeny pouze dvě otázky. Jedna směřovala na název známé Bradburyho knihy. Pořadatel vtipně napověděl tím způsobem, že zapálil útržek papíru a "významně" ho nechal shořet. Druhý dotaz se týkal filmu, ze kterého byla ještě před uvedením do kin vystřižena a vyřazena zvuková pasáž, kterou soutěžící slyšel takto " UUU-UUÁÁÁÁÁáááááááááááá!" Z této malé ukázky nelze na kvalitu pořadu příliš usuzovat, začátek se však jevil poměrně vtipným.

Přednáška Dr. Petra Holana o tom, jak to v SF všechno začalo, probíhala v malém sále. Za pomoci Encyklopedie SF hovořil Pagi o počátcích fandomu, o Hugo Gersbackovi a jeho Amazing Stories. Krátce pověděl něco o počátcích fanzinů, které byly nejprve množeny i vůbec sepisovány ručně, později strojopisně pomocí kopírák a ještě později se přešlo k rozmnožování lepšímu. /Jak také jinak - pozn red./ Hovořil o Clarkovi, který se dostal k SF přes předsednictví Britské meziplanetární společnosti. Celkově se dá říci, že hovořil o tomtéž, co již čtenáři SR znají z přednášek Ondřeje Neffa, které jsme otiskovali na počátku letošního ročníku. Přednáška podle návodu měla být zaměřena na domácí fandom, ale začalo se tak ze široka a pradáv-

na, že na původní téma nedošlo. Na závěr přednášky se několik nadšenců nahrnulo kolem stolu a nakukovalo Pagimu přes rameno, aby zahlédli alespoň něco z pověstné a nikomu nepůjčené encyklopedie. Přednáška nevynikala vysokou úrovní a vzhledem k tomu, do jakých temat Pagi sklouzl, nutí ke srovnání s přednáškami Ondřeje Neffa, který rozhodně provedl lepší výklad. Snad, kdyby se Pagi držel tématu Domácí fandom, dopadlo by vše lépe. Součástí MINICONu byl pochopitelně i sci-fi oběd. Byl založen na bleděmodrých špagetách. Naštěstí pořadatelé na požádání dodali i špagety v přírodní barvě. To bylo dobře, protože pro některé členy redakce jsou špagety posvátným pokrmem a modré špagety jsou přímo rouhánim. Nicméně o modré byl mezi strávníky velký zájem. Dalšími chody byly pak palačinky a párky s hořčicí. Nepodařilo se však zjistit, v jaké barvě. Nicméně k večeři se podávaly párky se zelenou hořčicí, podle rady šéfredaktora SR.

Další součástí akce byla i knižní velkoprodejna organizovaná, vlastně již tradičně, SFK SPECTRA, kde se nacházejí největší knižní "maniaci".

Jedním z nejzajímavějších počinů byla vernisáž výstavy ilustrací Miloslava Havlíčka, jíž byl autor osobně přítomen. Výstava vzbudila zasloužený zájem. Nutno však nekompromisně organizátorům vytknout výběr obrazů na výstavu. Miloslev Havlíček nepochybně nakreslil mnoho krásných ilustrací, ale na výstavě nebyl výběr zrovna reprezentativní. Většinou byly vybrány černobílé kresby, jakými autor ilustruje Zápisník. Kdo zná nádherné Havlíčkovy obrázky ze Sedmičky, ví, o co byla výstava ochuzena. Navíc dost obrazů bylo předloženo až v té podobě, v jaké byly otištěny v časopisech. Výstavě scházelo více barevných originálů, které by nechaly Havlíčkovu talentu vyniknout v plné šíři.

Součástí MINICONu byly i ukázky počítačových her. Organizátoři předvádění dorazili pouze s několika hodinovým zpožděním,

přesto to téměř všechny účastníky MINICONu neodradilo a všechny ostatní akce byly rázem zapomenuty. Nával na počítačové hry až příliš připomínal návaly pubertální mládeže do autobusů s hracími automaty, popsanými lákavými nápisy Videohry, které se poslední dobou objevují na pražských sídlištích. Netvrdíme, že nikdo nemá mít zájem o video nebo o počítačové hry, ale zájem ve stylu "Hele, vole, video, vole!" je nedůstojný účastníků MINICONu. Některé lidi nával "znalců" počítačů tak odradil, že se už nešli podívat na akci proto, aby po sobě nemuseli nechat šlapat. Mnohdy nás napadá, když vidíme chování některých rádobyfanoušků SF, jestli by nebylo lepší takové významné akce jako Cony organizovat bez Videofilmů a počítačových her. Možná by to ubralo akci na přitažlivosti, i když to je sporné, protože SF není jen video, ale rozhodně by jí to dodalo na důstojnosti.

VEVERCON

MINICON není ten pravý název pro akci. Nebo alespoň pro její valnou část. Mohla by se klidně jmenova VEVERCON! Proč ?

Několik pořadů, ať už to byla SF v hudbě, SF a kreslené seriály, Kosmické lodě nebo Hvězdné války byly nádhernou, jedinečnou a strhující podívanou, neopakovatelným vystoupením a úchvatnou exhibicí V. Veverky. Jeho osobnost i jeho jedinečný styl zcela strhly všechny přítomné. A je docela možné, že nával na počítačové hry byl jen proto takový, že Veverka měl zrovna polední přestávku.

HVĚZDNÉ VÁLKY

Audiovizuální pořad o třech dosud natočených dílech Hvězdných válek. Vizuální část, totiž diapozitivy dodala firma ERTOFOTO B&W + CD, Audio část dodal neopakovatelný Vladimír Veverka. Strhujícím způsobem, doprovázeným skoky a pobíháním i dokonalými grimasami všech postav, o nichž mluvil, udělal přednášející, nebo spíše předvádějící, z této části jeden z

nejkrásnějších zážitků MINICONu. Rozhodně by nejkrásnějším dílem Hvězdných válek byl filmový záznam Veverkova vyprávění Hvězdných válek.

KOSMICKÉ LODĚ

Audiovizuální pořad o kosmických lodích z let 2000 - 2100, kosmických křižníků ze známé Války proximské. Diapozitivy vyrobené firmou ERTOFOTO B&W + CD komentoval opět jedinečným způsobem, i když tentokrát ve zcela vážném stylu, Vladimír Veverka. O stručné historii Války proximské jste se mohli dočíst v srpnovém čísle našeho časopisu a navíc celý pořad o kosmických lodích je nepravidelně předváděn v KDMCQ, v rámci SF pořadů. Pro hromadné návštěvy je možno termín uvedení pořadu dohodnout předem.

HUDBA A SF

Hudební pořad s teoretickým úvodem, ukázkami různých typů SF hudby a poslech nahrávky hudebního zpracování Války světů byl doprovázen diapozitivy obrazů Parcicka Woodroffa a ilustrací z knihy Kriege im All /viz SR červen/. Diapozitivy byly tentokrát vyrobeny jinou firmou, podle toho také vypadaly. Ne, že bychom chtěli kritizovat konkurenci, ale pokud je v záběru krásný Fantasy obrázek, působí velice rušivě, když je vidět ještě text knihy, ze které je ofotografován, ubrus na stole na kterém kniha leží a schody v zahradě, ve které stůl stojí. Doufáme, že odpovědní pracovníci SF klubu Spectra budou pro příště vědět, na jakou firmu se obracet se svými objednávkami.

SF hudbu rozdělil V. Veverka na tři kategorie.

Do první patří film a hudba. Hudba je podřízena ději, doprovází ho. V ukázkách zazněly motivy z Galaktiky a Supermana v uspořádání pro tuto kategorii typickém - nástupní pochod - kataklysma - vítězný marš. V pevnějším sepětí pak hudba vychází z filmu. Je to hudba vyprávějící děj filmu. Ukázkou byla skupina Queen a film Flash Gordon /mimochodem jeho kreslená

podoba vyšla v Ohníčku pod jménem Rex Star/- pozn.red./. Je to taková hudba k filmu, která se dá dobře poslouchat i bez filmu.

Do druhé kategorie patří hudba vyjadřující děj. Je to SF v hudbě. Příkladem může být muzikál Jacka Wayna Válka světů, kterou pak posluchači mohli poslouchat celou / Nahrávka se nachází též v archívu C.A.P.& company KSPVTU a je možno ji na hudebních večerech v KDMCQ vyslechnout v příjemném prostředí čajových salónů - pozn. reklamní oddělení KDMCQ/. Muzikál komentuje Richard Burton. Je to taková hudba, že i knihy neznalý člověk děj z hudby chápe. Hudba přijímá SF myšlenku a popisuje vlastní konkrétní děj.

Do třetí kategorie patří hudba se SF motivem, která už postrádá děj. Příkladem bylo hudební aranžmá Vesmírné odyssey 2001 a Hvězdných válek. Témata z filmu jsou přijata a provedena symfonickým orchestrem v perfektní kvalitě.

KRESLENÉ SERIÁLY

Veverkova doména - audiovizuální pořad. Jeho poutavý a svou komediálností a srdečností strhující výklad doprovázely diapozitivy firmy ERTOFOTO B&W + CD. Vláďa Veverka vyprávěl neopakovatelným způsobem dějiny kresleného seriálu, mluvil o počátcích Supermanových, tzv. Comics Code, skupinách padouchů a jim příslušejících antipadouchů v Marwel Comics a neopomněl povzdychnout nad malým rozvojem kreslených seriálů u nás. Při přednášce vycházel ze své práce diplomové na téma kreslených seriálů. Výňatky z této diplomové práce byly uveřejněny v listopadovém čísle 1. ročníku SR. Většina doprovodných diapozitivů se též nachází v archívu C.A.P.& company KSPVTU. Během výkladu nechal V.Veverka rovněž davem kolovat množství zajímavých časopisů s kreslenými seriály. Až člověk žasne nad jeho důvěřivostí, se kterou svěří klenoty své sbírky davu. Lze to však jedině pochvalit, protože přednáška se setkala skutečně s velikým zájmem všech, kteří ještě tak dlouho na MINICONu vydrželi. Konala se totiž až po sedmé hodině.

V každém případě je Vláďovou velkou zásluhou, že minimálně polovinu pořadů na MINICONU udělal nesmírně zajímavou a zábavnou svým strhujícím výstupem.

FANDOM V ZAHRANIČÍ

O přednášce J. Olši nelze příliš mnoho napsat, protože to byl vlastně jen neucelený komentář k diapozitivům ze zahraničních cest přednášejícího. Přesto uvádíme víceméně heslovitě několik postřehů /pro úplnost speciálu SR/.

V Polsku existuje v současnosti asi 20 klubů SF a každý klub pokládá za svou "povinnost", uspořádat ročně alespoň jeden Con, takže jich je dohromady ročně v Polsku asi 20.

V Brightonu se letos konal IX. sjezd Evropské společnosti SF. Akce byla spojena s výstavou obrazů /diapozitivy J.Olši/, které autoři prodávali. Ceny se pohybovaly od asi 5 až do horentní sumy 350 Liber. V Anglii vychází asi 20 SF knih týdně a není tam snad nikdo, kdo by knihy sbíral, tak jako se to děje v Československu.

Jeden z největších vydavatelů SF, Heine Mnichov, musí vydat na jednu dobrou knihu alespoň deset špatných, aby se podnikání vůbec vyplatilo a mohl tu dobrou knihu nedruhořadému autorovi zaplatit. Důležité je, aby na obálce bylo jméno renomovaného autora, takže i když někdo píše dobré povídky a není znám, nemají jeho knihy šenci. Takže ani české knihy nikoho na západě nezajímají.

I samotný přístup k akcím je jiný. Kongres v Brightonu se konal v jednom poměrně přepychovém hotelu, kam by našinec vstoupil asi jen ve smokingu, tam však chodili v maškarních kostýmech, opíjeli se a polévali na chodbách pivem a sváděli bitky meči a sekerami ze svého maškarního vybavení.

Existuje i určitá sorta lidí, kteří se specializují na objíždění konvencí, na kterých pak získávají ceny za masky ne přehlídkách /když se nemusejí starat o peníze na obživu, asi budou nezaměstnaní - pozn./, jiní se zase specializují na organizování convencí.

I s fandomem je to v Británii jinak. U nás jsme začli u vážné literatury a přešli jsme k SF, tam jsou však lidé SF živeni od malička a často ani do konce života nepoznají, že existuje ještě nějaká jiná literatura.

Jen v Anglii vychází asi 150 soukromých fanzinů, takže tam jakékoliv snahy o to, sledovat všechno, beznadějně ztroskotávají. Jejich úroveň je navíc velice kolísavá.

Namátkou jmenuji a ukazuji např. Empties /GB/, Fansinely /Dán/, Strefa /Pol/, Sic Biskvit Desintegraty /GB/, A Foreign fanzines /GB/, Frances /Fr/, Munich round UP /NSR/, Galaktika /Maď/ a jiné.

zaznamenal Starknest.

FILM

Večer byl pak MINICON zakončen promítáním. A nebylo to promítání jednoduché. Dlouho se pořadatelům nedařilo uvést promítací přístroj do chodu, pak dlouho šel film bez zvuku, pozpátku, nakonec vypadla cívka z promítačky a film se rozmotal po sále. Ale nijak to nevadilo, protože na promítání čekali již samí skalní scifisté, navíc zcela uondaní celodenním maratónem, takže všichni trpělivě vyčkali a nakonec šťastně shlédli film Zítra vstanu a opařím se čajem. Snad bude redakce SR mít někdy dostatečnou kapacitu na to, abychom napsali i článek o tomto filmu. Původně jsme uvažovali o jeho zařazení do tohoto speciálu, ale než by článek vznikl, tak by speciál také nemusel vyjít vůbec. Tak máte speciál Minicon bez tohoto článku, ale máte ho! Doufáme, že jste se speciálem spokojeni tak, jak byli členové redakce spokojeni s Miniconem samotným.

STARKNEST

SVĚTELNÉ ROKY - Časopis pro problematiku Science-fiction. Vydává Scifia of C.A.P. & company KSPVTU v nakladatelství Bellatrix. Příspěvky posílejte na adresu nakladatelství. Příspěvky nesmí být bez souhlasu redakce zasílány do jiných časopisů. Za původnost, věcnou i jinou správnost příspěvku zodpovídá autor. Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Objednávky vyřizuje výhradně nakladatelství Bellatrix. Veškerá autorská práva vyhrazena. Pořizování kopií přísně zakázáno. Přetisk povolen pouze se souhlasem redakce, autorů a s přesným udáním pramenů. Pouze pro uzavřený okruh čtenářů. Číslo bylo dáno do tisku 29. prosince 1984. Vyšlo v listopadu 1984. Náklad 4 výtisky.

© STARKNEST 1984

HURRÁÁ!, UŽ SE BLÍŽÍ!!
VYHLÍŽÍ NOVÉ ČÍSLO SVĚTELNÝCH ROKŮ.